

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/59/2023
Identifikačné číslo spisu:	8820202303
Dátum vydania rozhodnutia:	24.10.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:8820202303.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v spore žalobcu Jána Šamka ml., s miestom podnikania 076 22 Vojčice, Nová ulica 68/21, IČO: 46 430 059, právne zastúpeného Advokátska kancelária Juristi s.r.o., so sídlom 040 01 Košice - mestská časť Juh, Krivá 3, IČO: 51 941 244, proti žalovanému Metall Mont, s.r.o., so sídlom 094 34 Hermanovce nad Topľou 143, IČO: 47 387 629, právne zastúpenému JUDr. Marošom Džukom, advokátom so sídlom 093 01 Vranov nad Topľou, Kalinčiakova 871/6, IČO: 50 412 311, vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 7Cb/34/2020, o zaplatenie 3 439,50 eura s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 24. novembra 2022 č. k. 5Cob/52/2022, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a.

II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Vranov nad Topľou, ako súd prvej inštancie, rozsudkom č. k. 7Cb/34/2020-115 zo dňa 30. októbra 2021 rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 3 439,50 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 2 795,50 eura od 1. mája 2020 do zaplatenia, spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 644 eur od 1. júla 2020 do zaplatenia v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady súd rozhodne osobitným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

2. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že ako zhotoviteľ a žalovaný ako objednávateľ uzatvorili dňa 29. januára 2020 zmluvu o dielo, predmetom ktorej bolo v zmysle čl. I. bod 1 uskutočnenie potrubárskych prác, ktoré v zmysle čl. I bod 5 a 6 boli uskutočňované v Spolkovej republike Nemecko pre spoločnosť B+L Anlagenbau GmbH. Cena zmluvy o dielo bola stanovená dohodou v zmluvných podmienkach a to vo výške 23 eur/hod. skutočne odpracovaných hodín. Žalobca v priebehu mesiaca február 2020 na základe predmetnej zmluvy o dielo odpracoval celkovo 208,5 hodín

a následne žalovaný bankovým prevodom zo dňa 3 marca 2020 odoslal žalobcovi sumu 2 000 eur s poznámkou „záloha február“. Žalobca na základe počtu odpracovaných hodín za mesiac február 2020 vystavil a doručil v priebehu mesiaca marec 2020 žalovanému faktúru č. 2/2020 na sumu 4 795,50 eura (208,5 hod. x 23 eur/hod.). Zároveň žalobca e-mailom dňa 7. apríla 2020 vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy. V ten istý deň obdržal žalobca od žalovaného e-mailovú odpoveď, že žalovaný nie je v žiadnom zmluvnom vzťahu so žalobcom, a teda vyplatenie akýchkoľvek nárokov žalobcu voči žalovanému je nereálne.

3. Svoje rozhodnutie založil súd prvej inštancie podľa čl. II. bod 1, čl. III., čl. IV. bod 1, 2 a 3 zmluvy uzatvorenej medzi sporovými stranami, § 149, § 150 ods. 1 a 2, § 151 ods. 1 a 2, § 153 ods. 1 a 2, § 187 ods. 1 a 2 CSP, § 324 ods. 1 a 2, § 340 ods. 1 a 2, § 536 ods. 1, § 536 ods. 2, § 536 ods. 3, § 537 ods. 1, § 537 ods. 2, § 546 ods. 1, § 548 ods. 1, § 554 ods. 1, § 560 ods. 1, § 562, § 365 ods. 1, § 369 ods. 1, § 369 ods. 2 Obchodného zákonníka a § 1 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 21/2013 Z. z.

4. Konajúci súd mal za to, že z vykonaného dokazovania je preukázané, že žalobca so žalovaným mal uzatvorenú zmluvu o dielo. V konaní žalobca predložil zmluvu zo dňa 29. januára 2020, kde sú ako účastníci označení žalobca a žalovaný a obsahujú aj podpisy týchto strán. Žalobcu síce nepredložil originál tejto zmluvy, avšak toto nebolo dôvodom, že by uvedená zmluva bola vyhodnotená, ako neplatná. Súd mal za to, že žalobca pri podanej žalobe predložil zmluvu podpísanú žalobcom a žalovaným s ich identifikáciou v záhlaví, a preto súd mal za to, že došlo k uzatvoreniu tejto zmluvy.

5. Pre posúdenie platnosti uzatvorenia zmluvy nebolo podľa konajúceho súdu podstatné, či k uzatvoreniu došlo buď e-mailovou formou, ako to opisoval žalovaný, že zmluvu podpisoval takýmto spôsobom, že po zadaní údajov zhotoviteľa zasielal tieto zmluvy zhotoviteľovi a tento naskenované ich zaslal objednávateľovi alebo k podpísaniu tejto zmluvy malo dôjsť osobne. Podstatné je to, že v konaní bola preukázaná zmluva podpísaná účastníkmi konania. Sám žalovaný uviedol, že takýto návrh zmluvy zaslal údajne s údajmi S. C. staršieho a nie žalobcu. Avšak, spätnou kontrolou toho, či táto zmluva mu bola zaslaná, a kým bola podpísaná nevykonan, pričom práce mali byť podľa zmluvy vykonávané už od 29. januára 2020. Uviedol, že v tom čase mal isté zdravotné stomatologické problémy. Táto skutočnosť však nebola súdom prvej inštancie vyhodnotená za preukázanú pretože, ak žalovaný potvrdil, že žalobca vykonával práce v Nemecku, aj keď sa domnieval, že ich vykonáva na základe pracovnej zmluvy pre S. C. staršieho až do času, kým uviedol, že žalobca dobrovoľne opustil pracovisko v mesiaci marec, mal dostatok času na to, aby si overil, s kým má uzatvorenú zmluvu, a či zmluvu uzatvorenú má, jeho zdravotné problémy trvali iba v rozsahu troch dní a navyše sám žalovaný uviedol, že isté časové obdobie pracuje v kancelárii a isté časové obdobie pracuje aj na stavbe v Nemecku. Aj samotná skutočnosť uvádzaná žalovaným, že v Nemecku prebiehajú rôzne formy kontroly z nemeckých úradov, bola dôvodom nato, aby žalovaný si dostatočne odkontroloval svoje záležitosti a to, s kým má uzatvorenú zmluvu, a či má aj potrebné formuláre.

6. Súd prvej inštancie mal za to, že obrana žalovaného je iba dodatočná a ničím nepreukázaná. Navyše dal do pozornosti aj to, že žalobca súdu predkladal faktúry vystavené pre žalovaného, kde je dostatočne identifikovaný žalobca a dokonca žalovaný poukázal žalobcovi aj časť zálohy vo výške 2 000 eur. Nepreukázal, že by tieto faktúry žalobcovi vrátil, alebo ich rozporoval predtým, než ho žalobca vyzval na úhrady faktúry. Ďalej je podľa okresného súdu vysoko pravdepodobné, že tieto faktúry boli nielen vystavené žalobcom, ale aj doručované žalovanému, pretože žalovaný žiadnym spôsobom nenamietal, že by mu faktúry doručované neboli, a ak mu boli doručené faktúry, je tam jednoznačne identifikovaný žalobca, pričom žalovaný nepreukázal, že by namietal nejakým spôsobom tieto faktúry, že nie sú dôvodné od subjektu, ktorý mu ich doručoval a vystavil.

7. Taktiež súd prvej inštancie mal za to, že obrana žalovaného z dôvodu, že žalobca nemal vystavený formulár A1 nie je dôvodná, pretože toto nie je dôvodom platnosti, resp. neplatnosti uzatvorenia zmluvy o dielo. Nevystavenie a nezabezpečenie si formulárov A1 je postihované inými spôsobmi, nie nedôvodnosťou podanej žaloby alebo neplatnosťou zmluvy.

8. Rovnako ani výhrada, že žalobca nemal ku dňu podpísania zmluvy živnostenské oprávnenie na zväračské práce nie je podľa konajúceho súdu dôvodom neplatnosti podpísania tejto zmluvy, pretože aj zo samotného potvrdenia, a to šachovnice odpracovaných hodín, vyplýva, že žalobca nastúpil na výkon práce až 3. februára 2020, kedy podľa živnostenského oprávnenia mu vzniklo oprávnenie vykonávať zväračské práce.

9. Zároveň konajúci súd uviedol, že nie je dôvodná obrana žalovaného, že sa domnieval, že žalobca vykonáva práce pre S. C. staršieho na základe zamestnaneckej zmluvy, pretože ak je preukázané z verejne prístupných registrov, že žalobcovi vzniklo živnostenské oprávnenie dňa 3. februára 2021, nemohol byť zamestnaný ako zamestnanec u S. C. staršieho.

10. Nedôvodnú okresný súd považoval aj obranu žalovaného, že podľa šachovnice nie je jasné, či ide o S. C. staršieho, alebo mladšieho, pretože žalovaný sám potvrdil, že práce vykonal žalobca, len sa domnieval, že ako zamestnanec S. C. staršieho. Preto je vylúčené, ako ich vykonal otec žalobcu, teda S. C. starší. Taktiež nedôvodná je podľa okresného súdu aj obrana o domnienke čísla účtu, pretože v konaní bolo preukázané, že S. C. starší mal iné číslo účtu, na ktoré žalovaný vykonával úhrady.

11. Preto na základe vykonaného dokazovania a zhodnotenia vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za to, že bolo preukázané, že teda bola uzatvorená platná zmluva medzi žalobcom a žalovaným, výkon prác žalobca preukázal vystavenými faktúrami, ako aj šachovnicami odpracovaných hodín s tým, že táto faktúra bola vystavená v zmysle podanej zmluvy. Žalovaný nijakým spôsobom nerozporoval vykonané práce, požadoval iba vystavenie montážneho denníka, pričom súd mal za to, že aj keby takýto montážny denník nebol vyhotovený, toto nie je dôvodom pre zamietnutie podanej žaloby, preto súd obranu žalovaného v celom rozsahu považoval za nedôvodnú a podanej žalobe vyhovel v celom rozsahu. Žalovaného zaviazal na úhradu dlžných súm v zmysle vystavených faktúr, a zároveň zaviazal žalovaného aj na zaplatenie úroku z omeškania pre omeškanie. Žalobca si žiadal priznať úrok z omeškania pri faktúre č. 2/ 2020 od 1. mája 2020. Na tejto faktúre bol uvedený dátum vyhotovenia 1. marca 2020, splatnosti 30. marca 2020. V mesiaci marec 2020 preto musela byť žalovanému doručená. Keby tak bolo aj posledný deň mesiaca marec 2020, t.j. 31. marca 2020, podľa čl. IV. bod 3 zmluvy lehota splatnosti je do 30-tich dní po ukončení mesiaca, t.j. že do 30. apríla 2020 mala byť uhradená a od 1. mája 2020 bol žalovaný v omeškaní s úhradou. Na faktúre č. 3/2020 bol uvedený dátum vyhotovenia 1. apríla 2020, splatnosti 30. apríla 2020. V mesiaci apríl 2020 preto musela byť žalovanému doručená. Keby tak bolo aj posledný deň mesiaca apríl 2020, t.j. 30. apríla 2020, podľa čl. IV. bod 3 zmluvy lehota splatnosti je do 30-tich dní po ukončení mesiaca, t.j. že do 30. mája 2020 mala byť uhradená a od 31. mája 2020 bol žalovaný v omeškaní s úhradou. Žalovaný tieto skutočnosti nerozporoval. Ku dňu 1. mája 2020 a 1. júla 2020 kedy si žalobca žiadal priznať úrok omeškania bola výška úroku z omeškania podľa § 1 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka, vo výške 9% ročne. Súd mal za to, že žalobca preukázal dôvodnosť žaloby a preto súd žalobe vyhovel.

12. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP s tým, že žalobca bol v konaní úspešný v celom rozsahu, preto súd prvej inštancie mu priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

13. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom zo dňa 24. novembra 2022 č. k. 5Cob/52/2022-206 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Odvolací súd uviedol, že medzi zložky práva na spravodlivý proces (right to fair trial) možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Táto odvolacia námietka podľa odvolacieho súdu

naplnená nebola, keďže po preskúmaní celého konania pred súdom prvej inštancie nebolo odvolacím súdom zistené porušenie žiadneho čiastkového procesného práva žalovaného. Odvolací súd zároveň uviedol, že ani odvolacia námietka týkajúca sa nesprávnych skutkových zistení z vykonaných dôkazov naplnená nebola, keďže súd prvej inštancie listinné dôkazy nachádzajúce sa v spise, podľa odvolacieho súdu vyhodnotil správne a z odôvodnenia samotného rozsudku sa nejaví žiadne porušenie pravidiel formálnej logiky.

14. Ohľadne žalovaným uvádzaných odvolacích námietok týkajúcich sa nesprávneho právneho posúdenia, odvolací súd v prvom rade poukázal na ust. § 407 ods. 3 ObZ, ktorý normuje, že ak dlžník plní čiastočne svoj záväzok, má toto plnenie účinky uznania zvyšku dlhu, ak možno usudzovať, že plnením dlžník uznáva aj zvyšok záväzku. Uvedené zákonné ustanovenie spája s čiastočným plnením záväzku vznik vyvrátiteľnej domnienky trvania zvyšku záväzku v dobe jeho uznania so splnením určitých podmienok. Čiastočné plnenie, ale nemusí byť uznaním záväzku vždy, musí byť poskytnuté za takých okolností, že možno v konkrétnom prípade usudzovať na to, že jeho poskytnutím dlžník uznáva aj zvyšok záväzku. Tu možno podľa odvolacieho súdu konštatovať, že pri úhrade sumy 2 000 eur zo strany žalovaného žalobcovi tento pri vykonanej platbe žiadnym spôsobom nenamietal zostávajúcu časť dlhu voči žalobcovi a neuvádzal ani konkrétne skutkové okolnosti, prečo by odmietal zostávajúcu časť dlhu vo výške 3 439,50 eura uhradiť.

15. Zo skutkových zistení v posudzovanej veci je naopak podľa krajského súdu zrejmé, že žalovaný po prevzatí diela neodmietol zaplatiť cenu za dielo a ani nedošlo ku žiadnej reklamácií väd diela, resp. požadovanej zľave z ceny diela zo strany žalovaného. Žalovaný ešte pred úhradou čiastkovej sumy 2 000 eur, respektíve pri jej úhrade nedal žalobcovi jasne najavo, že zbytok dlhu neuznáva a z okolností pred úhradou dlhu žalobcovi a jednaní samotného žalovaného nemohlo byť žalobcovi jasné, že žalovaný neplánuje uhradiť celkovú cenu diela.

16. V zmysle vyššie uvedeného má predmetné plnenie žalovaného voči žalobcovi podľa odvolacieho súdu účinky uznania zvyšku dlhu. Následne je potrebné vychádzať z ustanovenia § 323 ods. 1 ObZ teda, že účinkom uznania záväzku je uplatnenie vyvrátiteľnej právnej domnienky o tom, že sa má za to, že v dobe uznania záväzok v uznanom rozsahu trvá, čo má za následok presun dôkazného bremena z oprávneného na povinného.

17. V prípadnom spore preto žalobcovi na preukázanie oprávnenosti žalovaného nároku stačí, aby preukázal, že nárok, ktorý si žalobou od žalovaného uplatňuje, žalovaný uznal okrem iného aj na základe skutočnosti uvedenej v ustanovení § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka. S ohľadom na konštrukciu vyvrátiteľnej právnej domnienky nemusí žalobca v takom prípade preukazovať vznik a predpoklady žalobného nároku, a je naopak na žalovanom v dôsledku prechodu dôkazného bremena, aby preukázal, že záväzok v dobe uznania netrval, alebo po tomto období zanikol. K uvedenému odvolací súd poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 10. januára 2008 sp. zn. 32Cdo/4465/2007.

18. Podľa odvolacieho súdu správne súd prvej inštancie uzatvoril, že pred ním zo strany žalobcu došlo k preukázaniu skutočnosti, že medzi stranami sporu bola žalobcom tvrdená zmluva o dielo preukázaná, pričom bola súdu aj predložená. Skutočnosť, že žalovaný tvrdí, že podpis štatutárneho zástupcu žalovaného na predmetnej zmluve nie je jeho, respektíve nedošlo k osobnému jednaniu o obsahu zmluvy o dielo, nie je možné uzatvoriť len na základe samotného tvrdenia žalovaného. Bolo úlohou žalovaného vzniesť také návrhy na dôkazné prostriedky (odborné vyjadrenie, znalecký posudok), aby bolo bezpochyby pred súdom prvej inštancie preukázané, že predmetnú zmluvu nepodpísal štatutárny zástupca žalovaného, ku ktorej skutočnosti však pred súdom prvej inštancie zo strany žalovaného nedošlo.

19. Ohľadne svedkov vypočutých v trestnom konaní, až po vydaní rozhodnutia vo veci samej súdom prvej inštancie sa podľa odvolacieho súdu jedná o nepripustnú novotu v odvolacom konaní, keď žalovanému nič nebránilo navrhnúť vypočutie týchto svedkov pre súdom prvej inštancie. Súd teda na ich obsah nemohol v odvolacom konaní prihliadať.

20. Zároveň zo samotnej zmluvy predloženej žalobcom je podľa odvolacieho súdu zrejmé, že v tejto zmluve sa jedná o Jána Šamka ml., pričom skutočností, že objednávateľ ako žalovaný v zmysle tejto zmluvy o dielo mal dojem, že bol uvedený do omylu, keď za zhotoviteľa bol, alebo mal byť označený S. C. st. Bolo úlohou samotného žalovaného riadne si overiť, s ktorou osobou uzatvára predmetný zmluvný vzťah. Tým, že Ján Šamko ml., ako žalobca bol ako zhotoviteľ v zmluve o dielo jasne a bezpochyby uvedený tak, že nebolo možné si ho pomýliť s S. C. st., je zrejmé tak zo samotnej zmluvy o dielo, ako aj zo samotnej faktúry, ktorá bola žalovanému vystavená (č.1. 11 súdneho spisu), kde dodávateľ je uvedený Ján Šamko ml. Skutkové tvrdenia samotného žalovaného sú nekonzistentné, pretože pokiaľ tvrdil, že v zmluve o dielo bol uvedený do omylu ohľadne osoby zhotoviteľa, nebol by následne vyplácal faktúru, z ktorej uhradil sumu 2 000 eur, pričom na predmetnej faktúre ako daňovom doklade je jasne uvedený ako dodávateľ Ján Šamko ml.

21. Obrana žalovaného v tom, že v prípade úhrady sumy 2 000 eur nevedel, že túto sumu uhradza Jánovi C. ml., a že mal ako dôvodné myslieť si, že predmetná suma je uhrádzaná S. C. st. sa javila odvolaciemu súdu ako účelová. O uvedenom svedčí aj skutočnosť, že predmetnú, či už faktúru 2/2020, resp. iné doklady žalovaný žalobcovi ako nedôvodné nevracal a nerozporoval tieto faktúry a ani sumy v nich uvedené. Odvolacie námietky žalovaného ohľadne formulára A1, či oprávnenie na vykonávanie živnosti v Spolkovej republike Nemecko, pre posúdenie samotného sporu podstatné nie sú. Prípadné možné sankcie, ktoré opisuje odvolateľ vo svojom odvolaní, ak by žalobca bez oprávnenia na podnikanie a prípadných potvrdení a formulárov práce vykonával, a tým by sa v rámci neudelenia povolenia podnikat' v Spolkovej republike Nemecko vystavili sporové strany sankčným mechanizmom pre posúdenie danej veci, nemá žiadnu relevanciu. O odvolacím súdom uvedených skutočnostiach o to viac svedčí záver, že žalovaný sám potvrdzoval, že práce pre neho vykonával samotný Ján Šamko ml. Skutočností tvrdené žalovaným, že si len myslel, že Ján Šamko ml. je zamestnanec S. C. st. sú v kontexte vyššie uvedených listinných dôkazov ničím nepodložené tvrdenia žalovaného aj v priamej nadväznosti na skutočnosť, že v neskoršom období vyplatil faktúru č. 2/2020 v nej označenému dodávateľovi Jánovi Šamkovi ml., ktorý podľa údajov v nej uvedených za žiadnych okolností nevystupoval ako zamestnanec svojho otca.

22. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne a právne správny potvrdil. Výrok o trovách konania sa zakladá podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

23. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný (č.1. 233 spisu), prípustnosť ktorého odôvodnil ust. § 420 písm. f) CSP teda, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

24. Žalovaný (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“) uviedol, že napádané rozhodnutie odvolacieho súdu je pre nedostatok a nezrozumiteľnosť dôvodov rozhodnutia nepreskúmateľné a nedostatočné. Odvolací súd (a napokon ani prvoinštančný súd) sa podľa názoru žalovaného nevysporiadal so zásadnými tvrdeniami a dôkazmi, na ktoré žalovaný poukazoval. Žalovaný má za to, že v odôvodnení napadnutého rozsudku sa mu nedostalo presvedčivých odpovedí na relevantné argumenty. Nedostatočnosť odôvodnenia rozsudku vidí žalovaný v prvom rade v tom, že sa Krajský súd v Prešove, ako odvolací súd, v rozsudku sa dostatočne nevysporiadal so zásadnou otázkou platnosti (pravosti) právneho úkonu, a to žalobcom predloženej zmluvy o dielo zo dňa 29. januára 2020. Odvolací súd (a zároveň aj prvoinštančný súd), podľa názoru žalovaného, ignoroval pri vyhodnocovaní predkladaných dôkazov pravidlá formálnej logiky, čím došlo k zásadnému porušeniu poskytnutia materiálnej ochrany zákonnosti a práv a oprávnených záujmov žalovaného, ako strany sporu.

25. Dovolateľ uviedol, že už od začiatku súdneho sporu (resp. aj pred podaním žaloby v rámci predsúdnej komunikácie) poukazoval na to, že v danom období nemal záujem a ani nemohol uzatvoriť zmluvu o dielo priamo so žalobcom, a teda žalobcom predloženú zmluvu o dielo popieral, čo odôvodňoval aj tým, že žalobca (Ján Šamko ml.) v čase údajného uzatvorenia zmluvy (29. januára 2020)

nedisponoval osvedčením o živnostenskom oprávnení; nebolo možné vystaviť žalobcovi formulár PD A1 pre SZČO, keďže v danom čase nesplňal podmienky pre vystavenie formulára; žalovaný (v zastúpení S. V., jediným konateľom) v čase údajného uzatvorenia zmluvy sa nenachádzal na území Slovenskej republiky, ale v Nemeckej spolkovej republike, k čomu predložil dôkaz, potvrdené hodiny (Stundennachweis) zo stavby Hipp Herford za obdobie od 15. januára do 30. januára 2020 a teda, že nemohlo dôjsť k osobnému stretnutiu a podpisu zmluvy o dielo tak, ako to tvrdil žalobca, s čím sa nevysporiadal ani prvoinštančný súd ani odvolací súd.

26. Uznanie záväzku v zmysle § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka nemožno podľa názoru žalovaného aplikovať na žalobcom uplatnený nárok tak, ako to je v prípade napádaného rozsudku. Žalovaný je názoru, že náležite poukazoval na to, akým spôsobom bol uvedený do omylu pri úhrade sumy 2 000 eur na účet žalobcu. Žalovaný z opatrnosti opätovne uviedol, že túto sumu uhrádzal na uvedený účet v domnienke, že sa má jednať o účet S. C. staršieho, nie mladšieho, čo žalovaný preukazoval aj tým, že S. C. starší uvádzal číslo tohto účtu aj na ním vystavenej faktúre z mesiaca január 2020. Žalovaný pritom nemal dôvod a povinnosť skúmať, komu uvedené číslo účtu patrí, a preto akceptoval v tomto smere údaje, uvedené na vystavenej faktúre č. 1/2020 pánom S. C. starším a poukázal na uvedený účet zálohovú platbu vo výške 2 000 eur.

27. Vo vzťahu k možnosti skúmania platnosti (resp. pravosti) žalobcom má žalovaný za to, že odvolaciemu súdu ušlo pozornosti, že dôkazné prostriedky zamerané smerom k znaleckému skúmaniu pravosti predloženého listinného dôkazu nebolo možné aplikovať, keďže žalobca predložil sporný dôkaz len v podobe elektronického skenu. Žalovaný pritom na pojednávaní pred súdom prvej inštancie navrhol, aby žalobca predložil k nahliadnutiu zmluvu v originálnom znení pre účely preskúmania pravosti podpisu a pečiatky žalovaného na zmluve, na čo však na pojednávaní dňa 22. septembra 2021 žalobca uviedol, že: „On originál zmluvy nemá, pretože on sa sťahoval do domu a on mal iba naskenovanú kópiu zmluvy“. Odvolací súd sa pri odôvodňovaní svojho názoru o potvrdení správnosti záveru súdu prvej inštancie k preukázaniu tvrdenej zmluvy o dielo nezaoberal skutočnosťami, tvrdenými a preukazovanými žalovaným o nepravdivých tvrdeniach žalobcu k spôsobu uzatvorenia zmluvy, čo má podľa dovolateľa zakladať jeho nezrozumiteľnosť. Žalovaný je pritom presvedčený, že súdom poskytol dostatočné množstvo dôkazných prostriedkov, ktoré preukazovali, že takúto zmluvu so žalobcom nikdy neuzavrel a ani nikdy nemal záujem uzavrieť.

28. Dovolateľ je názoru, že napadnuté rozhodnutie má tak zásadné nedostatky, ktoré svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami predstavujú zásadnú vadu súdneho konania. Podľa názoru žalovaného ide o výnimočný prípad, ktorého nedostatočnosť odôvodnenia, ktoré je v kontexte vykonaných a hodnotených dôkazov v rozpore s pravidlami formálnej logiky, možno hodnotiť za nezrozumiteľné, zmätočné, a preto aj nepreskúmateľné. Žalovaný preto navrhol, aby dovolací súd napádané rozhodnutie (prípadne aj s rozhodnutím súdu prvej inštancie) zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Zároveň dovolateľ požiadal o náhradu trov dovolacieho konania.

29. Žalobca vo vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že aj keď žalovaný formálne odôvodňuje uvedený dovolací dôvod tým, že namieta porušenie práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia a porušenie zákazu svojvoľného postupu súdu, z obsahu dovolania je zrejmé, že argumentácia žalobcu spočíva predovšetkým v namietaní nesprávne zisteného skutkového stavu odvolacím súdom a nesprávneho právneho posúdenia veci, čo sú námietky, ktoré nie je možné subsumovať pod dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP.

30. Argumentačné jadro dovolania sa podľa žalobcu nachádza v jeho bode č. 18, kde však žalovaný argumentuje iba tým spôsobom, že poukazuje na vlastnú argumentáciu, ktorú uplatňoval v predmetnom súdnom konaní (bez akejkoľvek reflexie na protiargumentáciu žalobcu a na výstižné zhodnotenie dôkaznej situácie odvolacím súdom), na základe čoho bez ďalšieho uvádza svoje hodnotenie, že vybrané závery napadnutého rozsudku odvolacieho súdu sú nesprávne, nedostatočné, nezrozumiteľné a nepreskúmateľné. Jedná sa však v tomto smere iba o subjektívne závery žalovaného, ktoré však nie sú dôvodné, pričom za žiadnych okolností nie sú spôsobilé odôvodniť existenciu uplatneného dovolacieho

dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP.

31. Z napadnutého rozsudku je podľa žalobcu zrejmé, že odvolací súd sa v dostatočnej miere, dôsledne a výstižne vysporiadal s odvolacími námietkami žalovaného. Aj to svedčí o tom, že námietky žalovaného o tom, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, nezrozumiteľný, a že bolo porušené procesné právo žalovaného na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, sú nedôvodné. Zároveň, odvolací súd v skutkovou napadnutom rozsudku, ako aj súd prvej inštancie v jeho rozsudku, sa so dôkaznou a právnou situáciou a argumentáciou strán konania vysporiadali správne. Oba rozsudky sú vecne správne a náležitým spôsobom odôvodnené.

32. Aj vzhľadom na vecnú správnosť napadnutého rozsudku nemožno podľa žalobcu považovať za dôvodné ani námietky žalovaného z podaného dovolania o tom, že napadnutý rozsudok je svojvoľný. Žalobca, bez potreby zahlcovania dovolacieho súdu opätovnou argumentáciou, odkázal na správne a výstižné odôvodnenia napadnutého rozsudku, ako aj rozsudku súdu prvej inštancie, a súčasne aj na svoju argumentáciu v konaní pred súdom prvej inštancie ako aj v odvolacom konaní, z čoho je zrejmé, že procesná obrana žalovaného, ktorú uplatňoval v predmetnom súdnom konaní, a na ktorú odkazuje aj v podanom dovolaní, nebola spôsobilá priniesť žalovanému meritórny úspech. Žalobca má za to, že predmetné dovolanie žalovaného je procesne neprípustné a nedôvodné. Žalobca preto navrhol dovolaciemu súdu, aby predmetné dovolanie žalovaného odmietol, resp., aby ho zamietol, a aby žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

33. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený podľa § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalovaného treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

34. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (porovnaj 9Cdo/72/2020, 9Cdo/260/2021).

35. Podľa ustanovenia § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

36. Predmetom dovolacieho prieskumu je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený. Z tohto dôvodu je dovolanie voči napadnutému rozhodnutiu prípustné podľa § 420 CSP, pretože ide o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie v danom procesnom štádiu končí.

37. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo, ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý

proces.

38. Túto vadu vzhliadol dovolateľ v takom postupe konajúcich súdov, kedy tieto sa podľa jeho názoru nevysporiadali so zásadnými tvrdeniami a dôkazmi, na ktoré ako žalovaný poukazoval. Nedostatočnosť odôvodnenia napádaného rozsudku vidí žalovaný v prvom rade v tom, že sa Krajský súd v Prešove, ako odvolací súd dostatočne nevysporiadal so zásadnou otázkou platnosti (pravosti) právneho úkonu, a to žalobcom predloženej zmluvy o dielo zo dňa 29. januára 2020. Odvolací súd (a zároveň aj prvoinštančný súd), podľa názoru žalovaného, ignoroval pri vyhodnocovaní predkladaných dôkazov pravidlá formálnej logiky, čím došlo k zásadnému porušeniu poskytnutia materiálnej ochrany zákonnosti, práv a oprávnených záujmov žalovaného, ako strany sporu.

39. V súvislosti s vyššie uvedenou námietkou súvisiacou s dokazovaním, dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strany sporu (a zakladajúcim prípustnosť dovolania), nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R37/1993, R125/1999, R42/1993). Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999, dospel k záveru, že ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f) OSP nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nie je uvedené medzi prípustnými dôvodmi dovolania, ktoré sú vymedzené v § 241 ods. 1 písm. a) až c) OSP. Pre tento záver svedčí aj § 243a ods. 2 druhá veta OSP, ktorý upravuje, že dovolací súd nevykonáva dokazovanie (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 7. novembra 2013 sp. zn. 5Cdo/275/2013). Nová právna úprava na podstate uvedeného nič nezmenila.

40. Podľa § 185 ods. 1 CSP súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP).

41. Pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 192, § 193, § 205 CSP).

42. Ťažisko dokazovania je v konaní na súde prvej inštancie; skutkové závery tohto súdu je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 384 CSP).

43. Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúma správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto opravnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy; na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 442 CSP).

44. Keď Najvyšší súd Slovenskej republiky nemôže vykonávať dokazovanie, tak môže iba na základe súdnych spisov preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady a predpoklady doplnením, alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil. Zároveň dovolací súd poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obdo/46/2017 a obdobne aj sp. zn. 4Obdo/41/2017, v ktorom uviedol, že „súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy“. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie sporových strán.

45. Dovolací súd ďalej uvádza, že pokiaľ súd nevykoná v priebehu civilného konania všetky navrhované dôkazy alebo nevykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nedostatočne zistil skutkový

stav alebo nesprávne vyhodnotil niektorý dôkaz, nemožno to v zásade považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení strany, čo v súlade s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP (I. ÚS 65/2020, III. ÚS 171/2018, II. ÚS 202/2020, II. ÚS 108/2020, IV. ÚS 511/2020). V súvislosti s uvedeným však dovolací súd považuje za potrebné upozorniť, že Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach tiež vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (III. ÚS 332/2009).

46. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí s poukazom na obsah spisového materiálu zdôraznil, že žalobcovi na preukázanie oprávnenosti žalovaného nároku stačilo preukázať, že ním uplatnený nárok žalovaný uznal, okrem iného aj na základe skutočností uvedenej v ustanovení § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka. S ohľadom na konštrukciu vyvrátiteľnej právnej domnienky odvolací súd zdôraznil, že žalobca v takomto prípade nemusí preukazovať vznik a predpoklady žalobného nároku a je naopak na žalovanom v dôsledku prechodu dôkazného bremena, aby preukázal, že záväzok v dobe uznania netrval alebo po tomto období zanikol.

47. Dovolací súd zdôrazňuje, že súd môže zásadne vykonať iba tie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu. Proces dokazovania je týmto vybudovaný výlučne na princípe prejednávacom, princípe kontradiktórnosti konania, ako aj koncentračnej zásade. V súdnej veci obsah spisového materiálu deklaruje, že od začatia súdneho konania žalobca na základe vymedzených tvrdení v žalobe preukazoval dôvodnosť ním uplatneného nároku a na druhej strane žalovaný dôvodnosť tohto uplatneného nároku popieral. Konajúce súdy po vykonaní dokazovania okrem iného ustálili, že žalovaný nerozporoval, že dielo vykonal žalobca; že žalovaný po prevzatí diela neodmietol zaplatiť cenu za dielo a ani nedošlo ku žiadnej reklamácií väd diela, resp. požadovanej zľave z ceny diela zo strany žalovaného. Žalovaný ešte pred úhradou čiastkovej sumy 2 000 eur, resp. pri jej úhrade nedal žalobcovi jasne najavo, že zbytok dlhu neuznáva a z okolností pred úhradou dlhu žalobcovi a jednania samotného žalovaného nemohlo byť žalobcovi jasné, že žalovaný neplánuje uhradiť celkovú cenu diela. Odvolací súd dodal, že skutkové tvrdenia samotného žalovaného sú nekonzistentné, pretože pokiaľ tvrdil, že v zmluve o dielo bol uvedený do omylu ohľadne osoby zhotoviteľa, nebol by následne vyplácal faktúru, z ktorej uhradil sumu 2 000 eur, pričom na predmetnej faktúre, ako daňovom doklade je jasne uvedený ako dodávateľ Ján Šamko ml. s tým, že predmetnú faktúru č. 2/2020, resp. iné doklady žalovaný žalobcovi ako nedôvodné nevracal a nerozporoval tieto faktúry a ani sumy v nich uvedené. Takýto procesný postup súdov sa riadi princípom kontradiktórnosti a koncentračnou zásadou, z ktorého dôvodu sa nie je možné stotožniť s dovolacou námietkou žalovaného ohľadom dokazovania, že mu súdy nezabezpečili rovnosť strán v celom sporovom konaní, prípadne že došlo v konaní k narušeniu princípu „rovnosti zbraní“.

48. K dovolacej námietke súvisiacej s nevykonaním dôkazu, resp. s nevypočutím svedkov vypočutých v trestnom konaní, až po vydaní rozhodnutia vo veci samej súdom prvej inštancie, ktoré dôkazy podľa odvolacieho súdu boli neprípustnou novotou v odvolacom konaní, dovolací súd dodáva, že ak žalovaný v odvolaní uvádza nové skutočnosti a predkladá nové dôkazy, odvolací súd takýto postup správne označil s poukazom na § 366 CSP za novotu. Keďže sú novo uvádzané dôkazy novotou v odvolacom konaní, nebol daný dôvod pre ich vykonanie. Dovolací súd zdôrazňuje, že vykonanie dôkazov predložených až v odvolacom konaní, hoci sa mohli predložiť aj skôr, znamená popretie princípu neúplného apelačného konania, koncentračnej zásady, popretím dôkaznej povinnosti sporových strán, ako povinnosti tvrdenia v zmysle čl. 8 CSP. Takýto postup konajúceho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP.

49. Dovolací súd ďalej uvádza, že právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (sp. zn. II. ÚS 383/06).

50. S poukazom na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 120/2020, IV. ÚS 557/2020, ako aj v zmysle judikatúry ESLP dovolací súd uvádza, že „kvalitu odôvodnenia súdneho rozhodnutia je potrebné považovať za jeden zo základných aspektov práva na spravodlivý proces, podobne ako právo na rovnosť zbraní alebo zásadu kontradiktórnosti konania. Podstatou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je vysvetlenie, objasnenie a „obhájenie“ toho, ako súd procesne postupoval (vrátane toho, ako rozhodol), a ako také nemôže byť od doterajšieho procesného postupu oddelené“.

51. V posudzovanom prípade bolo potrebné zohľadniť, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP a v celom rozsahu sa stotožnil s jeho odôvodnením. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

52. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd sa nezaoberal zásadnými dôvodmi podstatnými pre rozhodnutie vo veci, a to najmä ak s poukazom na § 407 ods. 3 ObZ zdôraznil, že ak dlžník plní čiastočne svoj záväzok, má toto plnenie účinky uznania zvyšku dlhu, ak možno usudzovať, že plnením dlžník uznáva aj zvyšok záväzku. Uvedené zákonné ustanovenie podľa odvolacieho súdu spája s čiastočným plnením záväzku vznik vyvrátiteľnej domnienky trvania zvyšku záväzku v dobe jeho uznania so splnením určitých podmienok. Čiastočné plnenie, ale nemusí byť uznaním záväzku vždy, musí byť poskytnuté za takých okolností, že možno v konkrétnom prípade usudzovať na to, že jeho poskytnutím dlžník uznáva aj zvyšok záväzku. Tu možno podľa odvolacieho súdu konštatovať, že pri úhrade sume 2 000 eur zo strany žalovaného žalobcovi tento pri vykonanej platbe žiadnym spôsobom nenamietal zostávajúcu časť dlhu voči žalobcovi a neuvádzal ani konkrétne skutkové okolnosti prečo by odmietal zostávajúcu časť dlhu vo výške 3 439,50 eura uhradiť. Preto v prípade, že bol záväzok čiastočne uhradený a tým pádom v zmysle ustanovenia § 407 ods. 3 ObZ sa považuje aj vo zvyšku za uznaný, nemôže súd svoje rozhodnutie oprieť o to, že nemožno zaujať spoľahlivý záver, že medzi stranami sporu existoval právny vzťah, ale musí vychádzať z toho, či bola v konaní vyvrátená domnienka existencie záväzku. Zároveň sa odvolací súd vysporiadal s každou odvolacou námietkou.

53. Dovolací súd preto konštatuje, že odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup nemožno považovať za neodôvodnený. Myšlienkový postup odvolacieho súdu je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Zároveň sa v odôvodnení rozhodnutia vysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami žalovaného tak, ako ich špecifikoval v podanom odvolaní (viď body 16. až 29. napádaného rozhodnutia). Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia v zmysle § 393 ods. 2 CSP.

54. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že konanie pred odvolacím súdom (ako aj súdom prvej inštancie) nebolo postihnuté namietanou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f) CSP.

55. Keďže prípustnosť dovolania žalovaného nie je daná podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP, dovolací súd dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. c) CSP odmietol a to bez toho, aby sa zaoberal otázkou vecnej správnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia.

56. O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

57. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.